

GEODÉZIA ÉS KARTOGRÁFIA

58. ÉVFOLYAM

2006

12. SZÁM

Interjú dr. Faragó Sándorral, a Nyugat-Magyarországi Egyetem (NYME) rektorával

Dr. Joó István prof.em., a GK főszerkesztője

A Geodézia és Kartográfia-ban már az 1996. évfolyam 12. számában jelent meg interjú a soproni székhelyű egyetem akkori rektorával. Majd ez megisméltódott 1998-ban (lásd GK 1998/12. számát). Azóta nyolc esztendő telt el. Így ez a körülmény önmagában indokolná a GK soproni látogatást. Vannak azonban egyéb fontos indokok is, amelyek arra ösztökölték bennünket, hogy sort kerítsünk erre a személyes találkozóra. Ezek a következők.

a) Továbbra is tény, hogy hazánkban az okleveles földmérőmérnök képzés Sopronban indult (1959).

b) Az egykori önálló állami földmérési főhatóság által (Állami földmérési és Térképészeti Hivatal; ÁFTH) 1959/62-ben Székesfehérvárott létrehozott (érettségire épülő) szakemberképző intézménye – amely mára a NYME Geoinformatikai Karaként működik – egyre nagyobb szerepet játszik a magyar felsőfokú szakemberképzésben, de különösen a földügyi szakigazgatás (földmérés, ingatlan-nyilvántartás stb.) területén.

Mindez azonban nem csupán a primér felsőfokú képzés vonatkozásában igaz, hanem a már oklevéllel rendelkező szakemberek rendszeres továbbképzésére is.

Figyelmet érdemel az is, hogy az utóbbi évek Székesfehérváron végzett szakmai továbbképzéseinek (egyre erősödő) sorozatát nem egyszerűen a végzett szakemberek „továbbfejlesztési ösztöne”

igényelte, hanem a fehérvári karnak a szakmai főhatósággal (FVM FTF) kialakított együttműködése is. Természetesen ehhez hozzájárult a földügyi szakigazgatás központi kutató-fejlesztő intézetének (FÖMI) és a fehérvári karnak évtizedekre visszanyúló sikeres együttműködése – és annak pozitív tapasztalatai is!

c) Fontos körülmény az is, hogy a Sopronban található (eredetileg erdészeti és faipari profilú) egyetem a hazai felsőfokú oktatási intézményrendszer átalakítása (koncentráció) során nem csupán megvédte a soproni

székhelyű felsőfokú oktatási szerepét, hanem azt jelentősen ki is bővítette. Így jött létre a hét karból álló Nyugat-Magyarországi Egyetem (NYME); Sopron, Mosonmagyaróvár, Győr és Székesfehérvár. Mindez természetesen egyrészt növelte a fehérvári Geoinformatikai Kar súlyát, másrészt erősítette az ottani továbbképzések esélyét is.

d) A soproni székhellyel működő felsőfokú szakemberképzés elmúlt évekbeli továbbfejlesztése tárgyalásokon mindenképpen kiemelést érdemel az a tény is, hogy a NYME vezetése sikeresen valósította meg a soproni egyetemi karok és – az ugyancsak Sopronban lévő – MTA GGKI valóságos és hatékony együttműködését. Ennek megvalósítása ugyanakkor nem csupán a Sopronban folyó képzésre van jótékony hatással, de egyúttal hozzájárult a NYME keretében folyó

*NYME
főépület*

földügyi (földmérési–térképészeti–ingatlan-nyilvántartási) képzés súlyának, tekintélyének növekedéséhez is.

A most vázolt főbb érvek alapján fogtunk hozzá a mostani összeállításhoz, kerestük meg a NYME ez idejű rektorát, aki készséggel adott tájékoztatást a már kiterjedtebb profilú egyetem sikereiről, a még létező gondokról és a jövőbeli tervekről.

A továbbiakban bemutatjuk *dr. Faragó Sándor* egyetemi tanár (egyúttal a NYME mostani rektora) szakmai-tudományos életútját. Ezt követően ismertetjük a NYME legfontosabb vezetőinek neveit és e-mail címeiket. Majd közöljük az interjú tulajdonképpeni kérdéseit és az ahhoz tartozó válaszokat.

(A szöveg között elhelyezett fényképek alapvetően azt a célt szolgálják, hogy az olvasók vizuálisan is bővíthessék ismereteiket a NYME-ről, annak karairól és a fehérvári székhelyű Geoinformatikai Karról.)

***Prof. Dr. Faragó Sándor CSc., egyetemi tanár,
intézetigazgató és NYME rektor önéletrajza.***

Pécsett születtem, 1953. augusztus 13-án, apám *dr. Faragó Sándor*, anyám *Guzmits Rozália*.

Általános és középiskolai tanulmányaimat Kaposváron végeztem, majd 1971-ben felvételt nyertem az Erdészeti és Faipari egyetem Erdőmérnöki Karára, 1971/1972-ben katonai szolgálatot teljesítettem Kalocsán. 1972–1977 között az Erdőmérnöki Karon tanultam és szereztem okleveles erdő-

mérnöki diplomát. 1977-ben 1977–1980 között erdészeti, faipari és építészeti ágazatvezetőként dolgoztam az Újkéri „Dózsa Népe” Termelőszövetkezetben.

1980-ban egyetemi tanársegéd lettem az Erdészeti és Faipari Egyetem Vadgazdálkodási Tanszékén, ahol a gyakorlati oktatás mellett előadásokat is tartottam és kutatómunkát is folytattam. Tudományos tevékenységem az apróvadgazdálkodásra, illetőleg a vadgazdálkodás és a természetvédelem kapcsolatára koncentrált. 1983-ban védtem meg egyetemi doktori értekezésemet „A tűzok autökológiája a szaporodás időszakában Magyarországon” címmel, 1985-ben egyetemi adjunktusi kinevezést kaptam.

1983 óta a Tűzok-, a Vadlúd-, és a Dunai Vízivadkutató Projektek vezetője vagyok. 1991 óta vezetem a LAJTA-Projektet, 1992 óta pedig a Magyar Fogolyvédelmi Programot és az ennek koordinálására létrejött Magyar Fogoly Kutató Csoportot. Az 1995-ben alakított Magyar Vízivad Kutató Csoport vezetőjeként irányítom a Magyar Vízivad Monitoringot (folyamatos megfigyelés).

1993-ban védtem meg a Magyar Tudományos Akadémián kandidátusi értekezésemet „A tűzok (Otis tadra)-állomány fennmaradásának ökológiai alapjai Magyarországon” címmel és nyertem el a mezőgazdasági tudomány kandidátusa címet, 1994-ben egyetemi docensi kinevezést kaptam a Vadgazdálkodási Tanszékre. 1998-ban habilitáltam, 1999-ben egyetemi tanári kinevezést kaptam a Köztársaság Elnökétől a Soproni egyetem Erdőmérnöki Kar Vadgazdálkodási Intézetébe. 2001. július 1-je óta vagyok a Vadgazdálkodási Intézet igazgatója.

A Baross utcai új kollégiumi épület alapkövetétele; Sopron (balról Magyar Bálint oktatásügyi miniszter, jobbról dr. Faragó Sándor, rektor)

1994–1997 között az Erdőmérnöki Kar dékán-helyettese, 1997–2001 között pedig két ciklusban a Kar dékánja voltam. 2001-től a Vadgazdálkodási Intézet igazgatója vagyok. 2002-ben a Nyugat-Magyarországi Egyetem általános rektor-helyettesének választottak. 2002/2003-ban megbízott rektori tiszttel töltöttem be, 2003-ban három évre, majd 2006-ban négy évre az egyetem rektorának választottak.

1997–2000 időszakára Széchenyi Professzori Ösztöndíjat nyertem el. Nyelvismeretem: német (középfok) és angol (alapfok).

Szakmai tanulmányutakon, nemzetközi konferenciákon Ausztriában, Németországban, Lengyelországban, Csehországban, Szlovákiában, Bulgáriában, Romániában, Hollandiában, Kanadában, a Dél-Afrikai Köztársaságban, Belgiumban, Spanyolországban, Franciaországban, Nagy-Britanniában, Argentínában, Braziliában, Cipruson, Ukrajnában és Olaszországban vettem részt.

Eddig 310 cikkem, mintegy 20 könyvem (könyvrészletem) jelent meg itthon és külföldön. Szerkeszttem a Magyar Vízivad Közleményeket (Hungarian Waterfowl Publications) és a Magyar Apróvad Közleményeket (Hungarian Small Game Bulletin). Tagja vagyok az Acta Sylvatica szerkesztőbizottságának. Hazai és nemzetközi tudományos rendezvényen eddig 130 előadást tartottam, többször voltam felkért előadó, illetve szekció és plenáris ülés elnök. Több nemzetközi és hazai tudományos rendezvényt szerveztem.

Szakmai tevékenységemet eddig az alábbi kitüntetésekkel ismerték el: Csatkai-díj (1987), Hubertusz Kereszt (1996), Vadállomány védelemért díj (1997), Vadas Jenő emlékérem (1998), Pro silva Hungariae Díj (1999), VEAB emlékérem (2001), Magyar Nemzeti Vadászrend (2003), Akadémiai Díj (2004), Miskolci egyetemért Érdemérem (2004).

A NYME jelenlegi vezetői:

Prof. Dr. Faragó Sándor rektor, Sopron (rektor@nyme.hu)

Prof. Dr. Mészáros Károly általános rektorhelyettes, Sopron (uzemtan@emk.nyme.hu)

Prof. Dr. Takáts Péter oktatási rektorhelyettes (ptakats@fmk.nyme.hu); Sopron

Prof. Dr. Schmidt Rezső – tudományos külügyi rektorhelyettes, Sopron (tudrh@nyme.hu)

Herczeg László gazdasági főigazgató, Sopron (lherczeg@nyme.hu)

Dr. Merényi Mária egyetemi főtitkár, Sopron (merenyim@nyme.hu)

Ifj. Sarkady Sándor Központi könyvtár főigazgató, Sopron (ifj.sarkady@nyme.hu)

Dr. Rohonyi Pál Egyetemi informatikai központ igazgató, Sopron (ropa@nyme.hu)

A karok vezetői:

Apáczai Csere János Kar (Győr): *Dr. Cseh Sándor* dékán (apaczai@nyme.hu)

Benedek Elek Pedagógiai Kar (Sopron): *Alpárné dr. Szála Erzsébet* dékán (titkarsag@bepf.hu)

Erdőmérnöki Kar (Sopron): *Prof. Dr. Náhlik András* dékán (erdeszdekani@emk.nyme.hu)

Faipari Mérnöki Kar (Sopron): *Prof. Dr. Molnár Sándor* dékán (fadek@fmk.nyme.hu)

Geoinformatikai Kar (Székesfehérvár): *Prof. Dr. Márkus Béla* dékán (geo@geo.info.hu)

Közgazdaságtudományi Kar (Sopron): *Dr. Székely Csaba* DSc dékán (ktkdekan@kitk.nyme.hu)

Mezőgazdasági- és Élelmiszertudományi Kar (Mosonmagyaróvár): *Prof. Dr. Ördög Vince* dékán (nymeovar@mtk.nyme.hu)

*

Tisztelt Rektor Úr!

Mint már említettük, a NYME (korábban Soproni Egyetem) rektoraival készített legutóbbi interjú anyagát a Geodézia és Kartográfiaiban az 1998/12. számban már közzeltük. Az azóta eltelt nyolc esztendőben ismereteink szerint az egyetemen jelentős fejlődés ment végbe és számos változtatásra is sor került. Ezért kerestük meg Önt, az egyetem jelenlegi rektorát, hogy ezen interjú keretében tájékoztathassuk a lap olvasóit az egyetem életében bekövetkezett változásokról, az elért eredményekről és természetesen a gondokról is.

Kérjük *Prof. Dr. Faragó Sándor* urat, a NYME rektorát, hogy egy jól összefogott tájékoztató révén megismerkedhessünk a soproni székhellyel működő egyetem (NYME) törekvéseivel, a főbb eredményekkel és gondokkal.

Először is köszönöm a lehetőséget, hogy ennek az általam is tisztelt folyóiratnak nyilatkozhatom egyetemünkről, sokunk szeretett Alma Materéről.

A Közgazdaságtudományi Kar Erzsébet utcai épülete Sopronban

A legutóbbi rektori interjú óta eltelt nyolc év során jelentős változások történtek a magyar felsőoktatásban, beleértve egyetemünket is. 1998-ban az intézményt – pontosabban a *Koloszár József* rektor vezette egyetemet – még Soproni Egyetemnek (még korábban Erdészeti és Faipari Egyetemnek) hívták annak ellenére, hogy 1972 óta volt az egyetemnek egy Földmérési és Földrendezői Főiskolai Kara Székesfehérváron. Ez a helyzet gyökeresen megváltozott, amikor 2000. január 1-jével létrejött az integrált **Nyugat-magyarországi Egyetem**, a Soproni Egyetem (Sopron, Székesfehérvár), a Benedek Elek Pedagógiai Főiskola (Sopron), a Pannon Agrártudományi Egyetem Mezőgazdaság-tudományi Kara (Mosonmagyaróvár) és az Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskola (Győr) egyesülésével.

Ezzel egy időben került megalapításra a Közgazdaságtudományi Kar Sopronban, így az alapítástól kezdve az Egyetemnek hét kara működik négy városban. Sopronban négy kar (Erdőmérnöki Kar, Faipari Mérnöki Kar, Közgazdaságtudományi Kar, Benedek Elek Pedagógiai kar), a másik három városban 1-1 kar (Mezőgazdaság- és Élelmiszertudományi, Mosonmagyaróvár; Apáczai Csere János Kar, Győr; Geoinformatikai Kar, Székesfehérvár) tevékenykedik. A változás tehát nyolc év alatt óriási, hiszen igen széles spektrumban kínálunk a Nyugat- és a Közép-Dunántúli Régió, de sok esetben az egész ország számára magas szintű felsőfokú tanulási lehetősé-

geket. A nyolc évvel ezelőtti Soproni Egyetemnek legfeljebb két-háromezer hallgatója lehetett, a Nyugat-magyarországi Egyetem hallgatói létszáma csaknem **15 ezer fő**, további négy alap és középfokú gyakorló intézményeinkben 1500 tanuló tanul. Oktató létszámunk 600, kisegítő munkatársaink száma 700 fő, azaz nagy intézmény a miénk!

Létszámnövelést már évek óta nem tervezünk, emellett azonban **elsősorban a minőségi fejlesztésekre kívántuk és kívánjuk a súlyt fektetni.**

Az elmúlt nyolc esztendő eredményeit figyelembe véve miképpen lehet jellemezni a NYME jelenlegi helyzetét a szakemberképzés, a kutatások és fejlesztések tekintetében? Úgy véljük, hogy ezen interjú keretében lenne célszerű vázolni az egyetem főbb jövőbeni célkitűzéseit, fejlesztési elképzeléseit.

Az *Erdészeti és Faipari Egyetem* sajnálatosan sohasem volt a kedvezményezett felsőoktatási intézmények között, sem a MÉM felülegeleti időszakban, sem a rendszerváltást követő FVM és OM időszakban. Az előbbinek persze volt magyarázata, Sopron határsávi elhelyezkedése, az 1956-os Forradalom idején játszott szerepéből fakadó megbízhatatlansága („reakcióssága”) miatt. Ez részben elmondható volt a csatlakozó Mosonmagyaróvárról is, talán a pedagógiai karok helyzete valamivel jobb volt. Ennek megfelelően a rendszerváltozásig nem sok minden épült az egyetemi kampuszokban, azaz óriási volt az infrastrukturális lemaradás. Egyetemünk ezért – már az én rektorságom alatt – intézményfejlesztési tervében a versenyképességhez nélkülözhetet-

Mezőgazdasági- és Élelmiszertudományi Kar (Mosonmagyaróvár); A régi vár és a kollégium épülete

Záróvizsga (dr. Bácsatyai László, dr. Busics György, dr. Mihály Szabolcs FŐMI főigazgató és Uzsoki Zoltán PGT Kft. főmérnök)

len infrastrukturális fejlesztéseket (felújításokat, épületek vásárlását, újak építését) tűzte ki célul. Abban a kedvező helyzetben voltunk-vagyunk, hogy egyetemi szinten magas, három karon pedig a 70–80%-ot is eléri a minősített munkatársak aránya, tehát **nem** humán erőforrás-fejlesztésre volt elsősorban szükségünk. Az elmúlt évben kezdődően az egyetem 4 városában, mintegy 20 helyen kezdtünk építési-felújítási munkákhoz, összesen mintegy **12 milliárd Ft** értékben. 2007 őszére már egy minden tekintetben XXI. századi egyetemen oktathatunk, tanulhatnak majd hallgatóink. Mindebbe beleértendő a hallgatók kollégiumi (szállodai) ellátásának jelentős javítása is. Az oktatás mellett a kutatásokra is nagy súlyt fektettünk. 2001-ben még csak mintegy 200 millió Ft volt a kutatásra fordítható – pályázott – pénzforrás, 2006-ra ez az összeg elérte a 1,5 milliárd Ft-ot. *Regionális Egyetemi Tudásközpont (RET), Környezeti Erőforrás-gazdálkodási és -védelmi Kooperációs Kutatási Központ (KKK)* hoztunk létre és működtetünk. Természetesen bizonyos karokon koncepcióváltásra is sor került és kerül is. Így érett mára Európa-hírűvé Sopronban a művészképzés (belsőépítész, formatervező), vált húzószakká győri karunkon a turizmus és vendéglátás (1,5 milliárdért most épül tanszállónk), valamint a rekreáció. A jövőben a szak- és továbbképzést látom a kitörési pontok egyikének az élethossziglani tanulás szükségszerű követelményei miatt is.

Miképpen készült fel a NYME a „Bolognai folyamat” elnevezésű program realizálására? Ezen belül az egyetem meglehetősen kibővült képzési profiljából mely képzési irányok (karok) tekintetében lát nagyobb esélyt a törekvések hasznosítására?

A Bolognai Nyilatkozatot még *Kiss Ádám*, az Orbán-kormány államtitkára látta el kézjeggyével, így nyilvánvaló volt, hogy bevezetése – különösen EU csatlakozásunk után – elodázhatatlan. Megvalósulása mégis elhúzódott – gyakorlatilag napjainkban is tart. Mi – úgy értékeljük – kellő előrelátással készítettünk elő mindent, így amiket a jogszabályok lehetővé tettek, beadtuk előbb az **alapszakok** (ún. bachelor, BSc. szakok) alapítási, majd engedélyezési kérelmeit (ha szükség volt rá konzorciumban más intézményekkel), így minden tervezett szakunkat be tudtuk indítani. Ez azért volt fontos, mert azonnal ott voltunk a „piacon”, elsőik között ismertek meg bennünket. Most ugyanez a helyzet a **mesterszakok** (MSc.) esetében is. Ennek megértéséhez tudni kell, hogy 2006 őszén, Magyarországon megszűnt a párhuzamos, azaz a főiskolai és az egyetemi képzés. Ehelyett ma három (három és fél) éves alapképzésre, és a végzettek közül a legjobb 30%-nak két éves mesterképzésre nyílik mód, amit *lineáris kétciklusú képzésnek* hívunk. Tehát a régi egyetemek is végeznek oktatást alapszakokon, de a régi főiskolai karok (pl. mint a GEO) is oktathatnak mester szinten, ha ahhoz a tudományos feltételei megfelelnek. Egy felsőoktatási intézmény akkor nevezhető egyetemnek, ha ott doktori iskolák is működnek, s egy kar pedig akkor mondhatja magát egyetemi szintű karnak, ha ott mesterképzés folyik és doktori programja(i) is vannak. Így minden kar, a korábbi ún. főiskolai karok is tarsolyukban hordozzák a marsallbotot, rajtuk múlik, hogy tudnak-e élni az új lehetőségekkel. Vonatkozik ez a Geoinformatikai Karra is.

A jövőbeli tervek kimunkálásánál (és természetesen azok tárgyalásánál) szembe kell nézni az elgondolások (törekvések) határozott korlátosságával is, elsősorban az anyagi források vonatkozásában.

Valétálás a GEO-ban

A jól ismert nehézségekre tekintettel a NYME miképpen készül a nehézségek, gondok mérséklésére; egyrészt a gazdálkodás területén, másrészt pedig a hallgatói létszám esetleges csökkenése miatti negatív hatások vonatkozásában?

A források – halljuk a hírekben – legalábbis stagnálni fognak, de a pénzelosztás alapját adó hallgatói létszám mindenképpen. A gazdasági kondíciók a költségtérítéses képzési arány növelésével (halljuk a hírekben, hogy minden levelező és esti képzés csak ilyen lesz), a posztgraduális képzés arányának emelésével javulhatnak. Az eddigieknél is hatékonyabban kell pályázni kutatásra, oktatásra főleg az EU-s és regionális forrásokra. Még szorosabb kapcsolatot kell a termelői-szolgáltatói szférával kiépíteni az innovációs járulék elnyerése céljából, amely egyúttal a gyakorlatorientált oktatás- és kutatásfejlesztés egyik leghatékonyabb formája. Jó nevű hazai és külföldi oktató és kutatóhelyekkel együtt benyújtott pályázatok a nyeréshatékonyaságot növelhetik. Lehetőség van 2007-től a személyi jövedelemadó 1%-át felsőoktatási intézménynek is adni, így aki pl. a GEO oktatását akarja támogatni, az megteheti adója 1%-ának felajánlásával. Kérem is, hogy minél többen éljenek ezzel a lehetőséggel. Mindezekkel együtt azonban hatékonyság növelésre, takarékosagra van szükség, amely alkalmasint személyi konzekvenciákkal is jár. A jövőért azonban olykor áldozatokat is tudni kell hozni.

Örömmel ismernénk meg a Rektor úr véleményét a NYME-hez tartozó egyes karok működéséről (eredményeiről, nehézségeiről), beleértve a nem soproni székhellyel működő karokat is.

Többféle paraméterrel lehet egy-egy kar működését értékelni. Jelentkezők számával, kiadott diplomákkal, minősített oktatók arányával, megszerzett kutatási forrásokkal, pénzügyi likviditással stb. Általában azt mondhatjuk, hogy karaink sikeresek a beiskolázás terén, felvételi gondjaink elenyészők. Még az agrárszakokon is – szemben más intézményekkel – eredményesek voltunk. A csökkenő keretszámokat egyértelműen a minőséget produkáló karok és szakok túlélését prognosztizálják, ezért is helyezzük a hangsúlyt a minőségi oktatásra. A korábbi főiskolai karaink – így a GEO esetében is – elodázhatalan a minősített oktatók számának és arányának növelése. Hogy ezt meg lehet tenni, abban jó példát ad Apáczai Karunk, s jó úton jár a GEO is. Ugyanakkor például a korábbi pedagógiai karoknál a részleges

struktúraváltás (új szakok bevezetése), illetve a továbbképzések fokozása lehet a járható út. Ezen is dolgozunk. Mosonmagyaróváron elsősorban – a múltból örökölt – nagyon szétszórt és korszerűtlen infrastruktúra fenntartása okoz gondokat, de két éven belül e kar is egyensúlyba kerülhet.

Ismeretes, hogy soproni vonatkozásban tovább erősödött a NYME és a GGKI közötti együttműködés. Jó lenne megismerni az egyetem vezetésének ezzel kapcsolatos – bizonyára pozitív – véleményét is.

Egyetemünk és karaink stratégiájában mindig is kulcsszerepük volt a társ kutatóintézeteknek (ERTI, GGKI, különböző agrár kutatóintézetek), illetve a gazdaság, a közigazgatás szereplőinek. Nem nehéz belátni, hogy ez a gyakorlat mindenkor kölcsönös előnyökkel járt. A Magyar Tudományos Akadémia Geodéziai és Geofizikai Kutató Intézete, valamint az Erdőmérnöki Kar és a Geoinformatikai Kar közötti együttműködés egyidős az intézményekkel. Büszkén mondhatom, hogy amikor az Erdőmérnöki Kar dékánja voltam, akkor a Környezetmérnöki, majd a Környezettudományi szakok oktatásának támogatására kihelyezett Földtudományi Intézetet alapítottunk a GGKI-ban, *Bencze Pál* professzor vezetésével, később pedig Elméleti Geodéziai Intézeti Tanszéket hívtunk életre *Závoti József* professzor vezetésével. Mára gyakorlatilag a GGKI-nek csaknem minden kutatója oktat az egyetem valamelyik karán, oktatói stallumot is viselve, ami azt a feltétlen idealisztikus állapotot is jelenti, hogy az intézetek kutatási eredményei azonnal hasznosulnak a felsőoktatásban. Ezt a jövőben nemcsak fenn kívánjuk tartani, de fokozni is szeretnénk intenzitását és hatékonyságát.

A mostani kérdező szakmai hovatartozására is tekintettel (geodézia) csak most, a kérdés-sor végén szeretnénk kissé részletesebb képet kapni a Fehérváron működő Geoinformatikai Kar, pontosabban a Karral kapcsolatban a Rektor véleményéről.

Miképpen értékeli Rektor úr a Kar működését a felsőfokú szakemberképzés vonatkozásában, továbbá számíthat-e a Kar a már megfogalmazott fejlesztések határozott támogatására a NYME vezetése, az egyetem rektora részéről?

Egy rektor ilyen kérdés megválaszolásakor mindig kedvező helyzetben van abban az értelemben, hogy pályázatában le kell írnia programját, tehát visszakereshetők szavai. Én a kérdésre adandó válaszomhoz a 2002-es programomban

vázoltakat hívom segítségül, amelyben megfogalmaztam, hogy a Geoinformatikai Karnak egyetemi karrá kell válnia Székesfehérváron. Ez persze nem elsősorban rektori elhatározás kérdése, hanem a kar megértésének és szándékának a függvénye. *Márkus Béla* professzor, dékán és munkatársai jól látták és megértették ennek a stratégia szükségszerűségét, s a vezetés meg is tesz ennek érdekében mindent. A tudományos erő fokozatosan növekszik a karon, új szervezeti struktúra épült ki, jelentős az oktatási és kutatási pályázati tevékenység. Öröm, hogy nagy a hallgatói érdeklődés a felvételik során. Az oktatók sok hazai és nemzetközi szervezetben vállalnak aktív, sok esetben vezető munkát. Én talán kimondhatom, hogy szakterületén a GEO az ország első számú oktatási intézménye, amit büszkén is hirdetek. Az új felsőoktatási struktúrában két BSc. szakot indítottunk, a Földmérő és Földrendező Szakot, valamint az Igazgatásszervező Szakot, Ingatlan-nyilvántartói Szakirányban. A Földmérő és Földrendező BSc.-re alapozva Geoinformatikus, továbbá Birtokrendező Mester Szakokat (MSc.) is tervezünk indítani. Előbbiben az ELTE és a Szege-di Egyetem a két konzorciumi partner. A közeljövőben az Erdőmérnöki Karral közösen Doktori (PhD) Program indítását is kezdeményezzük, a Geoinformatikus Mesterszakra is alapozva. Ha

mindez megvalósul – és meg kell valósulnia – akkor a GEO „*de jure*” is egyetemi szintű kar lesz, azaz, megvalósul az amit terveztünk, amit 4 éve leírtam programomban. De Fehérváron is szűk keresztmetszet volt az infrastruktúra. Ezért lép-nünk kellett, s már az átadás előtt van a főépület új udvari szárnya, ahol korszerű előadók és mérő-terem került kialakításra, csaknem 200 millió Ft bekerülési összeggel. Hamarosan megkezdődik – és 2007 őszén átadásra kerül – a volt laktanya-épületek felújításával kialakítandó Továbbképző és Konferencia Központ 640 millió Ft értékben, valamint felújítjuk a kollégiumot 255 millió Ft-nyi keretből. Összességében tehát **csaknem 1,1 milliárd Ft-ot fektetünk a GEO jövőjébe (!)**, mert biztosak vagyunk abban, hogy fehérvári karunk előtt szép jövő áll, hiszen a jövő korszerű tudományterületein tevékenykedik.

Az olvasók nevében megköszönjük Rektor úr részletes tájékoztatását. A Geodézia és Kartográfia nevében mi is örülünk annak, hogy a NYME keretében jelentős újabb eredmények születtek, és hogy a jövőbeli fejlesztések révén az egész földmérési, térképészeti (föld-ügyi) profilú felsőoktatás magasabb szintre tud jutni; és ezzel hozzájárulhatunk a magyar műszaki-, erdészeti- és földügyi tevékenység színvonalának további emelkedéséhez.